

Zakaj trimesečna naročnina na PV?

Številni bralci Planinskega vestnika sprašujejo, zakaj ni mogoče v začetku leta plačati celoletne naročnine. »Tako zbran denar,« pišejo nekateri naši bralci, »bi lahko Planinska zveza Slovenije obračala, kot bi ga hotela in znala, naročniku pa ne bi bilo treba več skrbeti, ali je neko številko planinskega glasila že plačal ali še ne. Pa tudi Zveza bi nemara prihranila kakšen dinar, ko bi naročniku poslala samo eno položnico namesto dveh ali celo štirih.«

Vse to je seveda res, enako res pa je tudi, da v teh negotovih časih nihče noče prevzeti celoletnega tveganja: kdo bi lahko brez velikega tveganja ugotovil, za koliko se bodo povečali vsi mogoči stroški, ki vplivajo na vrednost vsake številke revije. Najpogosteje se uprave slovenskih časopisov in revij odločajo za enomesečne naročnine, Planinska zveza Slovenije pa se je za trimesečne. V upravi PV se na vso moč trudijo, da bi bila cena čim ugodnejša, stroške pa deloma pokrivajo iz planinske članarine, prodaje koledarjev in še drugih virov. Seveda pa bi bila naročnina cenejša, če bi bilo naročnikov več. Zato prosimo vsakega bralca posebej, naj poskusi pridobiti novega naročnika na Planinski vestnik.

10. planinski pohod Dramlje–Žiče

Leta 1982 je bil prvi planinski pohod Dramlje–Žiče v organizaciji in izvedbi PD Dramlje (PV 1982/209, 1983/305, 1990/189). Vsako leto je bil v mesecu februarju ne glede na vreme, ki je bilo mrzlo in megleno, pa sneg in sonce. Tudi letošnji jubilejni, deseti po vrsti, je bil v snegu in še kar dobrem bližnjem razgledu. Število pohodnikov je bilo v teh letih 1369. Trasa pohoda se na začetku drži označene planinske poti iz Dramelj do Sojeka (tu je nova smerna tabla: Žički samostan 30 minut, Špitalič 1 ura). Krenili smo na vzhod navzdol ob potočku Soješki vodi do ostankov Žičkega samostana. V osrčju razvalin in ostankov je o njegovem pomenu in zgodovini pripovedoval udeleženec **Simon Petrovič** s Ptuja.

Na drogu pred mostom iz samostana sta bili še smerni tabli, ko smo se z **Jožetom Dobnikom** lani vračali s Klokočovnika; morda je še pri domu na Boču tabla: Loče 4^h, čeprav je v vodniku po SV Sloveniji naveden čas Loče–Boč tri ure in pol. Velja zapisati, da bi morale biti od Žičkega samostana navzgor po cesti proti Dramljam stare markacije, ki v zavoju krenejo na pot na vzhod, na tej poti pa so tu in tam še markacije. O tem smo se prepričali, saj smo jim s konca gozdne ceste do slemena in malo po njem še sledili. Dalje naj bi vodile na vzhod nad predorom avtoceste.

Na planinski karti Pohorje – vzhod je od Jese neka dalje mimo Pajmana vrisana planinska pot, malo nad Pajmanom pa stoji še nedograjen

planinski dom na Klokočovniku. Od tu je možno v Loče ali pa kar po poteh nad predor (315 m) železniške proge nekoliko severneje nad postajo Dolga gora (Lipoglav). Od tu do Zupanciča so bolj redke markacije (žig Stajersko-zagorske poti, ostanki mlina na veter), dalje do Boča čez Pečico pa je bilo bolje. Hoje z železniške postaje na Boč je dobre tri ure. Pri odcepu poti proti Sladki gori (neobvezna točka razširjene slovenske poti, 30 min.) je na tabli zapisano: Boč 2^h in 15 min., Loče 2^h, Žička kartuzija 5^h.

Sli smo do Špitaliča pri Slovenskih Konjicah in mimo cerkve Marijinega oznanjenja, o kateri nam je povedal nekaj podatkov novi župnik. Od tod smo krenili na jug po celcu v breg čez Stare slemene, Grušce, po vinorodnih holmih in navzdol v Vodule. Od tu smo se po severnem gozdnatem pobočju dvignili na Uršulo (464 ali 461 m), kjer stoji blizu cerkve sv. Uršule lovski dom (v zakupu, odprt konec tedna); tam je bil zaključek pohoda.

V tem času so podelili 1206 značk (781 za prvič, 300 bronastih, 82 srebrnih in 43 zlatih). Udeležencem, ki so opravili vseh 10 pohodov, so podelili priznanja (bilo jih je 11 ali 12,6 % iz 6 PD). Pohodna kolona je bila vodena, del poti pa je bil posebej označen s tablam, ki so jih postavili za ta pohod.

Na sv. Uršulo je vodila označena pot. Že samo vzpon nanjo in razgled z nje je vreden obiska. Iz Celja vozi avtobus na progi Celje–Pletovarje (avtobusna postaja Dramlje–Ratajce). Iz Dramelj mimo cerkve sv. Ilje (čebulast zvonik je še krit s skrilom in že nekaj let čaka na popravilo!) je pol ure hoje po asfaltni cesti, vozni poti ali stezah do vrha. Z naslednjega postajališča (Vodule, kapela na vrhu klanca) je po severnem gozdnatem pobočju (kolovoz, steza) do cerkve dobrih 15 minut. Spustimo se lahko (po razgledu in počitku) pod avtocesto po vaških poteh na Ponikvo, kjer se ustavlja več vlakov. Morda je to izziv za tiste, ki se jim drugod zdi preveč markacij. Res to niso skalni vršaci, pa so vseeno vredni obiska; plezarije tu ni.

B. J.

Dramlje–Žiče–Uršula

Je res pust kriv, da je bila udeležba drameljskega pohoda tako skromna, pa prav na deseti pohod? Težko je reči, a približno 70 ljudi je res katastrofa za organizatorja, še posebej, ker so naročili avtobus z železniške postaje Sentjur v Dramlje in popoldne nazaj. S celjskim se nas je pripeljalo osem planincev (naj mi nihče ne zameri, če sem se za enega zmotil), z mariborske strani jih pa tudi kaj več kot dvajset ni bilo; ostalo so bili domačini in še nekateri s svojimi prevozi.

Ob 8. uri smo družno krenili po že znani poti, ki je bila po dolgem času zasedena, cesta orana, prečne poti pa smo si »oralci« sami, saj snega ni bilo več kot za dober pedenj. Čaj nas je že čakal na običajnem mestu, kamor prisopihamo po slabi uri že kar dobro razgreti, saj se nam je v hrbet že močno upiralo sonce. Po krajšem postanku smo hodili še enkrat toliko in že smo bili na Zg. Slemenih, tu pa se je že